

Δεν θα μάθουμε ποτέ, πως είναι να ψυχορραγείς για 48 ώρες πριν ξεψυχήσεις στα 38 σου, ηττημένο θύμα μονομαχίας. Ειδικά αν θεωρείσαι ο καλύτερος ποιητής μια αχανούς χώρας, παντρεμένος με μια από τις εκθαμβωτικά ομορφότερες γυναίκες της.

Αυτός ήταν ο Αλεξάντερ Πούσκιν, που κατά τον Νικολάι Γκογκόλ, ήταν «σαν μια ποιητική φλόγα που έπεσε απ' τα ουράνια και από την οποία, σαν κεράκια άναψαν άλλοι αυτοφυείς ποιητές. Γύρω του διαμορφώθηκε ολόκληρος αστερισμός »

Φέρνω το θέμα, έτσι αυθαίρετα, από την εικόνα που έστειλε φίλος τις, που πρόσφατα επισκέφθηκε την Αγία Πετρούπολη. Το άγαλμα εμφανίζει τον ποιητή καθισμένο σε ένα παγκάκι, απορροφημένο, σκεπτικό. Σε αυτή την πόλη άφησε την τελευταία του πνοή μια παγωμένη μέρα του Φλεβάρη του 1837. Σχεδόν 180 χρόνια αργότερα, στο μελαγχολικά γκρίζο φόντο της πόλης, ο αγαλματένιος Πούσκιν μας θυμίζει το παρελθόν

Οι βόστρυχοι της κεφαλής του διακριτοί, η μπρούτζινη απόχρωση του δέρματός του όχι. Ήταν μακρινός απόγονος σκλάβου από την Αβησσυνία, που βρέθηκε στην υπηρεσία του Μεγάλου Πέτρου, κάτι περισσότερο από τρία τέταρτα του αιώνα πριν την γέννηση του ποιητή.

Ο Πούσκιν, αποτελεί, άλλη μια λαμπρή ένδειξη, ότι οι άνθρωποι που, με οποιοδήποτε τρόπο, προηγούνται της εποχής τους ταλαιπωρούνται. Κι όσοι δε από αυτούς, δείχνουν, αναδεικνύουν τη διαφοροποίησή τους, δεν έχουν αίσιο τέλος. Αργότερα βέβαια, έρχεται η Ιστορία, η μετανιωμένη ανθρωπότητα και τους ανασταίνει. Τους μετατρέπει σε ήρωες, σε πιονέρους, σε μορφές.

Να αναφερθεί και η σχέση του με την Ελληνική επανάσταση, οι επαφές του με τον Καποδίστρια, τον Υψηλάντη, η θυμωμένη του άποψη για τους Έλληνες «άθλιος λαός

ληστάρχων και μπακάληδων»

, απότοκη της εικόνας της διχόνοιάς τους. Αργότερα δεν θα διστάσει να ανακαλέσει:
«Η καρδιά μου δεν θα μπορούσε να νιώσει εχθρότητα στις ευγενικές προσπάθειες ενός αναγεννώμενου λαού.»

Ο ποιητής που έγραψε

*Η ψυχή μου είναι τριαντάφυλλο
κι είμαι πάνω της αγκάθι...
Μην το πείτε και τ` ακούσουνε
η καλή μου μην το μάθει...*

άφησε την τελευταία του πνοή, μετά από μονομαχία με τον Γάλλο αξιωματικό Georges d'Anthès, ο οποίος τον προκαλούσε επί μακρόν.

Όπως γράφτηκε στο: <http://the-grand-utopia.blogspot.gr/2010/10/1799-1837.html>

«... ο Πούσκιν ήταν πάντοτε ολομόναχος. Για τον ουρανό δεν ήταν άγιος και για τη γη δεν ήταν θνητός. Η έμπνευση τον κατέκλυζε, το μυαλό του ήταν σε θέση να την αξιοποιήσει με τον καλύτερο τρόπο, οι συμπατριώτες θαύμαζαν το έργο του, αλλά ο ίδιος προκαλούσε φόβο, τόσο φόβο όσο προκαλεί στον καθένα ο αληθινός του εαυτός.»

Александр Сергеевич Пушкин Μόσχα, 6 Ιουνίου 1799 – Αγία Πετρούπολη, 10 Φεβρουαρίου 1837.

Η αρχή κάθε αρχής, όπως σημείωσε για αυτόν ο Μαξίμ Γκόργκι.